

DESTESERKIRINA OPA BIC – SHERATON

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 04

Ez tam di wextê xwe de gihîştîm.

Ew ne li wir bû.

Paşê telefona min lê da.

Chanel bû. Lêborîn xwest. Ew di taksiyekê de bû, hê li ser rê bû, û dê tenê pênc deqeyan dereng bimaya.

Çend deqe şûnde min dît ku ew ket hundirê otêlê.

Porê dirêj ê zer. Bejinbilind. Zarîf. Ew cure hebûna ku hewcedariya wê bi naskirinê tunebû.

Ew nêzîkî resepsiyonê bû, qeyda xwe kir, bagajên xwe hiştin, û paşê ber bi min ve meşiya.

«Birêz Frega, rojbaş. Ez Chanel im. Avantaja min jixwe heye ku ez dizanim hûn kî ne. Vîdyoya li ser malpera we û wêneyê we hêviyên derew çenekirin. Û ev jî rast e ku we tu filtre bi kar neanîne. Hûn bi rastî tam wek ku di reklamê de ne xuya dikin.»

«Spas, xanim. Ji kerema xwe, rûnin. Ez dikarim qehweyek an tiştêkî din ê vexwarinê pêşkêşî we bikim? Wextê xwe bigirin. Lezgîniya min tune, û ez dizanim mêrekî birûmet çawa divê li ba xanimêkê tevbigere.»

«Na, spas. Min jixwe li balafirgehê qehwe vexwar. Bi rastî, îro min bîhnxweşiyeke nû li xwe kiriye. Hêvîdar im ku ew li xweşa we biçe.»

Bîhnxweşiyê bala min kişand.

«Navê wê çi ye?» min pirsî. «Ji bo hestên min bi tevahî nû ye.»

Ew bişirî.

«Baş e, navê wê klasîkeke fransî ya kevn e. Ew bersiva pirseke pir hêsan dide: tu çawa îtalîyekî têk dibî bêtî ku tu carî lingê xwe biavêjî qadê?»

Min rasterast li çavên wê nêrî.

Ji derveyî zarîfîya wê, ew bi awayekî balkêş jîr bû. Tenê ev yek bes bû ku ez bêtir dilxwaz bim axaftinê bidomînim. Hesteke xurt a empatiyê hema di cih de derket holê.

Wê dest bi ravekirina armanca serdana xwe kir, lê min dît ku bala min bi awayê tevgera wê ya dema axaftinê ve diçû. Wê ev yek ferq kir. Carinan disekinî û dipirsî ka her tişt zelal e.

Zelal, lê tenê heta radeyekê.

Hebûna wê ew cure bû ku kombûna hişê meriv dijwar dike.

Paşê wê tiştek got ku rêya civînê bi tevahî guhert.

«Pênc rêveberên payebilind ên BIC France îro bi min re hatin. Ew dixwazin we bibînin. Axaftina rastîn li wir dest pê dike.»

Bala min di cih de vegeriya ser mijarê.

Wê îşaret da ku ew werin pêş. Min jî, di dawiyê de, qebûl kiribû ku wan bibînim.

Di nav çend kêliyan de, em heft kes li dora maseyekê kom bûbûn ku çar qenepe li dora wê bûn.

Di destpêkê de min texmîn kir ku ev cure şaşfêmkirinek e.

Çima mirov dê ji Fransayê heta vir bihatana ji bo civînekê bi min re?

Yê herî mezin di nav wan de xwe da naskirin.

«Navê min M.....A e. Ez niha wek CEO yê BIC France kar dikim.»

Min hê jî qet nizanibû ew çî dixwazin.

Min ji her kesî xwest ku xwe bidin naskirin.

Wêne pir zû zelal bû.

Tevahiya lijneya rêveberiyê ya BIC li ber min radiwesta.

Sedema civînê pêşniyara desteserkirinê ya edîtorî bû ku min li ser înternetê dabû destpêkirin.

Wan ew bi ciddî girtibû.

Bi rastî, wan ew têra xwe bi ciddî girtibû ku dest bi pirsîna paşeroja xwe bikin. Gelo ew ê di nav rêxistina nû de cihekî nû bigirin? Gelo hewce bû ku li cihekî din li kar bigerin?

Û bi awayekî, têkilî bi rêya Chanel hatibû sazîkirin, ku bi piranî bêdeng dima û bi îşaretan diaxivî. Hebûnek ku ne mimkun bû meriv wê nebîne.

Min rave kir ku ez tenê nivîskarek im û ne tiştekî din.

Kesî ji min bawer nekir.

Bersiv yekdeng bû.

«Dema ku yekî ji Gillette diaxive, heta parvedarên me jî bi bêdengî guhdarî dikin. Bi malbata Bic bi xwe dest pê dike.»

Min navberek kurt xwest û qehweyek kir hincet da ku biryar bidim ka paşê çî bibêjim.

Rewş ne asayî bû.

Lê dîsa jî, cara yekem bû ku ez ji tişteki piştrast bûm: vegotin ji sozan gelek bêtir tevliheviyê çêdike.

Û tenê niha min dest pê kiribû ku wê fêr bikim.

Ferdinando